

SOCIJALISTIČKI SAVEZ U OPŠTENARODNOJ ODBRANI

Ideja opštenarodne odbrane i samozaštite nikla je u revoluciji i sa njom je neraskidivo povezana. Ona se vodila i potvrdila u najtežim danima naše istorije, u vreme narodnooslobodilačkog rata, kada je u svakom pogledu trebalo poći od samog početka, kada još nismo imali izgrađenu vojnu organizaciju i komandni kadar, i kada je oružje trebalo otimati od neprijatelja. Osnovna naša prednost bila je u tome što je celokupna borba bila organizovana i imala jasne idejno-političke ciljeve i bila oslonjena na najšire slojeve naroda, na opštu spremnost da se zemlja oslobodi od neprijatelja i da se izgradi na novim osnovama. Kroz revoluciju smo učili da to pravo na svojoj teritoriji sami branimo, po svaku cenu i svim sredstvima. Tekovine revolucije danas branimo polazeći od Lenjinove postavke da svaka revolucija vredi onoliko koliko ume da se brani i razvija. Danas, imajući u vidu opšti razvoj u svetu, opštenarodna odbrana dobija nove sadržaje i razmere. Drug Tito o tome kaže:

U današnje vrijeme, u vrijeme snažnog razvoja nauke i tehnike i jačanja vojnog faktora u svijetu, kada se fizionomija rata stalno mijenja, naša je obaveza da dograđujemo i usavršavamo našu koncepciju opštenarodne odbrane, imajući u vidu da nije ništa drugo nego dosljedna i odlučna primjena iskustava iz narodnooslobodilačkog rata u sadašnjim uslovima.

Opštenarodna odbrana i društvena samozaštita, neizbežno jesu i treba sve više da budu integrisane u celokupni samoupravni sistem. Istorijsko preimućstvo samoupravljanja je u tome što ono omogućuje neposrednu odgovornost ljudi i naroda za svoju budućnost i razvija najširu stvaralačku inicijativu u svim oblastima života, pa

i u oblasti unutrašnje i spoljne bezbednosti. Na taj način svaki radni čovek postaje čuvar nezavisnosti zemlje. On, u stvari, čuva i neotuđivo pravo da odlučuje o rezultatima svog rada, i da upravlja društvom u celini. Na toj osnovi dalje jača klasno jedinstvo svih koji rade i upravljaju. Učvršćuje se bratstvo i jedinstvo ravnopravnih naroda i narodnosti Jugoslavije. Ostvaruje se poznata marksistička postavka o naoružanom narodu koji je pozvan da sam brani i štiti svoju revoluciju i njene tekovine.

Radni čovek danas u postojećoj međunarodnoj situaciji ne može da odvaja svoj rad i stvaralaštvo, svoj klasni interes i svoj identitet od poslova odbrane i zaštite. Njegovo je pravo i obaveza da brani i štiti ono što stvara i čime upravlja. Radi se o trajnom, a ne nekom kampanjskom i izolovanom zadatku. Svu snagu i najveću moguću širinu daje sistemu opštenarodne odbrane i samozaštite to što su radni ljudi i njihove osnovne organizacije i zajednice nosioci tog sistema, i što se područjujavaju i u toj oblasti razvijaju maksimalno stvaralaštvo i angažovanje ljudi. Time se učvršćuje i vera u sopstvene snage i nepobedivost, i unapred obeshrabruje svaki potencijalni agresor, i na taj način obezbeđuje mir.

Široka platforma okupljanja radnih ljudi i građana, koja se na idejno-političkim osnovama Saveza komunista ostvaruje u Socijalističkom savezu, pruža neiscrpne mogućnosti za dalji razvitak sistema opštenarodne odbrane i samozaštite, jer u njemu svaki radni čovek — rodoljub nalazi zadatak i priliku za svoje puno angažovanje. Sve to vodi stalnom širenju i jačanju celokupnog fronta organizovanih socijalističkih snaga na kursu jedinstvene borbe za dalji razvitak samoupravne nesvrstane Jugoslavije. Naša radnička klasa je bila jedinstvena u borbi za ciljeve revolucije i za učvršćenje njenih tekovina, ona je danas jedinstvena i u odbrani nezavisnosti zemlje i zaštiti njenog društvenog uređenja. Nema jače sile od naoružanog naroda koji je rešen da brani svoje tekovine, niti ima sile koja može da im ih oduzme. Zato, u daljem izgrađivanju našeg jedinstvenog sistema opštenarodne odbrane i samozaštite moramo, pre svega, voditi računa da ove osnovne idejne i društveno-političke postavke dođu u punoj meri do izražaja i praktično se ostvaruju u svakoj samoupravnoj sredini, da briga za unutrašnju i spoljnu bezbednost postane deo svakodnevne aktivnosti ljudi, gde se oni neposredno osećaju odgovornim za ove zadatke, uključujući se u njihovo pripremanje i sprovođenje.

Udarana snaga našeg odbrambenog sistema je snažna i moderno opremljena Jugoslovenska narodna armija, osposobljena da u sva-

kom trenutku i na svakom delu naše zemlje odgovori na bilo kakav pokušaj agresije. Temelj tog sistema je sam narod sa svojom teritorijalnom odbranom, pripremljen za pružanje oružanog i neoružanog otpora agresoru, svuda, u svakoj fabrici, ulici i naselju. Svaki deo *uloženog rada*, svaka osnovna samoupravna organizacija i zajednica nosi svoj deo odbrambenih zadataka, kako u pogledu obuke ljudstva i nabavke naoružanja, tako i u pogledu osposobljavanja celokupne proizvodnje i svake druge delatnosti za prelazak na ratne uslove u slučaju potrebe. Pri tome mislim na sve delove udruženog rada, na celokupno stanovništvo, kako u gradu tako i na selu. Na taj način će cela zemlja, ako zatreba, odmah pokrenuti sve svoje ljudske i materijalne potencijale i staviti ih u službu odbrane. Svaki deo naše socijalističke zajednice treba da je tako organizovan da može da dejstvuje samoinicijativno, prema konkretnim uslovima i potrebama, a svi zajedno na jedinstvenom sistemu opštenarodne odbrane — kako drug Tito kaže: *Pripremamo se da svaki građanin bude vojnik, a svaki vojnik građanin.*

U toku poslednjih godina smo u oblasti opštenarodne odbrane i društvene samozaštite postigli vrlo dobre rezultate. Možemo reći da se malo koja društvena aktivnost u celom periodu naše socijalističke izgradnje razvijala tako uspešno i široko kao u ovoj oblasti. Cela zemlja je uključena u jedinstveni odbrambeni i bezbednosni sistem. Veliki broj osnovnih organizacija udruženog rada i mesnih zajednica osposobile su se za samostalno vršenje ovih zadataka. Mislim da je najznačajnije što se ova aktivnost sve uspešnije odvija u društvenoj bazi, u osnovnim samoupravnim organizacijama, u zajednicama, u društveno-političkim organizacijama, društvima i udruženjima. Time se, u stvari, priprema celokupni udruženi rad, ceo društveni i politički sistem za delovanje u uslovima rata. Pored industrijskih kapaciteta za proizvodnju naoružanja i vojne opreme, u ove pripreme uključuju se i društvene delatnosti, zdravstvo, obrazovanje, nauka, itd.

Uspešno se ostvaruje srednjoročni plan razvoja našeg odbrambenog sistema. Obuka ljudi za rukovanje savremenim oružjem i za dejstvovanje u slučaju rata sprovodi se sve šire i kvalitetnije. To se jasno pokazalo na vojnim vežbama, na raznim proverama borbene spremnosti, kao i prilikom elementarnih i drugih nepogoda. U poslednjih nekoliko godina izvedene su i neke značajne vežbe, recimo na području Pohorja, Dalmacije, Bosanske krajine, Romanije, Vojvodine, jugoistočne i jugozapadne Srbije, na Kosovu, u jugozapadnoj Makedoniji, itd. U njima su, pored oružanih snaga Armije, učes-

tvovala brojne organizacije udruženog rada, mesne zajednice, društveno-političke i društvene organizacije. Ove vežbe su bile značajan doprinos jačanju opštenarodne odbrane i društvene samozaštite. Na njima su provereni i dalje razrađeni naši odbrambeni planovi, a još značajnije je da je na njima do punog izražaja došlo jedinstvo našeg naroda, poverenje u sopstvene snage i spremnost da se brane sloboda i nezavisnost zemlje.

I u oblasti društvene samozaštite ostvareni su poslednjih godina takođe značajni rezultati, jer ona sve više postaje sastavni deo rada i života samoupravnih organizacija i zajednica. U okviru toga pojačana je briga društveno-političkih zajednica i njihovih skupština za rad i razvoj službi bezbednosti, što ih je u materijalnom, kadrovskom i svakom drugom pogledu učinilo efikasnijim za suzbijanje neprijateljske i kriminalne delatnosti. Na putu smo da ostvarimo jedan nov sistem zaštite društva od svega što ugrožava njegovu unutrašnju bezbednost. Sada se problemi u ovoj oblasti ne postavljaju više na protivrečan način u smislu dileme — da li u interesu svoje bezbednosti treba da se mirimo sa osamostaljivanjem ovih službi i njihovim izdizanjem iznad društva, ili da slabimo tu bezbednost radi demokratije. U našem samoupravnom društvu jačamo bezbednost time što je podruštvljavamo, što svaku samoupravnu organizaciju i zajednicu i svakog radnog čoveka činimo odgovornim za njeno funkcionisanje.

Suzbijanju neprijateljske delatnosti treba da doprinese celokupni odbrambeni mehanizam koji smo izgradili u oblasti zaštite samoupravnih prava i društvene imovine, i u oblasti zaštite građanskih prava i sloboda. Od posebnog je značaja što opštenarodnu odbranu i društvenu samozaštitu sve više razvijamo kao jedinstveni sistem. Uostalom, problemi sa kojima se u savremenom svetu suočava svaka zemlja zahtevaju da se oni rešavaju na jedinstven način. Poznato je da se pritisci na nezavisnost i slobodu naroda sve češće ispoljavaju u vidu tzv. specijalnog rata. Protiv pojedinih zemalja se pokreću kombinovane akcije spolja i iznutra, kako bi se stvorili uslovi i povod za otvorenu vojnu intervenciju.

Protiv naše zemlje bilo je i još uvek ima takvih pokušaja i planova. Agenture neprijatelja raznih vrsta i boja koje dejstvuju iz inostranstva povezuju se sa antisamoupravnim elementima u zemlji, računajući s njima kao sa rezervom za eventualne ozbiljnije akcije pritisaka i ugrožavanja. Naša zemlja je otvorena prema svetu, a istovremeno je u njoj široko razvijen unutrašnji demokratski život. Nećemo da se zatvaramo prema drugima, niti da sužavamo našu

demokratiju. Baš zato se svaki deo našega društva i osposobljava za odlučno, energično i samoinicijativno suprotstavljanje svakom obliku ugrožavanja i to na jedinstven način, ne podvajajući ni za trenutak unutrašnju i spoljnu bezbednost. Svaki pokušaj rovarenja i narušavanja normalnih tokova našeg ustavom utvrđenog društvenog poretka i samoupravnog razvitka odlučno ćemo razobličavati i u njemu otkrivati prethodnicu spoljnog pritiska.

Celokupna naša aktivnost poslednjih godina pokazuje koliko je veliki interes radnih ljudi za opštenarodnu odbranu i društvenu samozaštitu. Najkrupnije rezultate u ovoj oblasti smo ostvarili tamo gde smo uspeli da široko aktiviramo ljude i gde smo delovali na samoupravnoj liniji, u osnovnim organizacijama udruženog rada, mesnim zajednicama, delegatskim telima i osnovnim oblicima delovanja društveno-političkih organizacija.

Širinom akcije koju vodimo u Socijalističkom savezu kao frontu organizovanih snaga, učinili smo značajan prodor ka područjavanju opštenarodne odbrane i društvene samozaštite i praktičnoj realizaciji odluka X kongresa SKJ i Ustava SFRJ. I to je ono najdragocenije što smo postigli. Raznim oblicima osposobljavanja za ove zadatke koje su organizovali sindikati prošao je veliki broj radnika, a samo u sindikalnim komisijama deluje preko 300 hiljada članova Saveza sindikata. Velika je masovnost i aktivnost članova Saveza socijalističke omladine u školama i fakultetima, u fabrikama i na selu; preko 500 hiljada omladinaca prošlo je u toku poslednjih godina kroz posebne seminare posvećene ovim pitanjima. Veliki je doprinos koji daju organizacije Saveza boraca, naročito na jačanju moralno-političkog faktora u sistemu opštenarodne odbrane i angažovanju njihovog članstva u aktivnosti raznih organa i društveno-političkih organizacija. Sve veći broj žena se angažuje na poslovima odbrane i zaštite. Značajnu aktivnost na tom planu razvio je i Savez rezervnih vojnih starešina, čiji članovi nose veliki deo posla u osnovnim organizacijama, komisijama, savetima za narodnu odbranu i u štabovima teritorijalne odbrane. Sve je veći doprinos i društvenih organizacija, kao što su Narodna tehnika, Radio-amateri, Izviđači, Planinari, razna sportska društva i drugi, a naročito Crveni krst. Treba istaći da su komunisti u svim ovim organizacijama, društvima i udruženjima, svojim idejnim i praktičnim radom najviše doprineli da ovi rezultati budu tako uspešni.

Sve to pokazuje da smo na dobrom putu da unutrašnja i spoljna bezbednost zaista postane stvar konkretne inicijative i svesno organizovane akcije miliona ljudi, da sve uspešnije idemo ka stvarnom područjavanju i ovog područja našeg života i rada.

Pored iznetog raspolažemo još jednim kvalitetom koji bi u suzbijanju eventualne agresije bio svakako odlučujući. To je moralno-politička snaga naše odbrane, nepokolebljivo uverenje naših radnih ljudi da ih niko neće moći lišiti života u slobodi, u socijalizmu i samoupravljanju, jer su spremni da to što imaju jedinstveno do kraja i brane.

Sumirajući dosadašnje rezultate u ovoj oblasti možemo reći da se zaista široko počela ostvarivati ustavna ideja o pravu i obavezama radnog čoveka da osposobi sebe i društvo za odbranu od spoljnog i unutrašnjeg neprijatelja. Očigledno je da se radi o dubokoj društvenoj potrebi koju su najširi slojevi naroda osetili kao neposredno svoju. Sada u prvoj etapi najvažnija je i u ovoj oblasti aktivnost u samoj društvenoj bazi, polazeći od toga da je nosilac ovih zadataka radni čovek i građanin koji ih izvršava kao sastavni deo svojih samoupravljačkih prava i dužnosti i na njih gleda kao svesna socijalistički samoupravno opredeljena ličnost. To znači da se pokretanjem, razmatranjem i rešavanjem pitanja društvene i spoljne bezbednosti mora uvek polaziti od najšireg učešća ljudi, od njihovih osnovnih samoupravnih organizacija i zajednica, tako da se najpre tamo gde ljudi rade i žive sagledavaju svi problemi i utvrđuju zadaci.

Ma koliko da su krupni postignuti rezultati, mogućnosti koje pruža naš samoupravni sistem i njegov dalji razvoj mogu biti još više iskorišćene. To se naročito odnosi na one sredine gde samoupravni život inače nije razvijen, i gde su ljudi još nedovoljno uključeni u rešavanje društvenih pitanja. U takvim sredinama ima pojava da se konkretna pitanja, kao što su odbrambeni planovi, programi i obuka ljudi, nabavka naoružanja, izgradnja objekata, i obezbeđivanje sredstava, ne iznose pred radnike na razmatranje i odlučivanje, već se kao vojna tajna rešavaju u uskim krugovima. Upravo je najvažnije da radnici—građani budu nosioci celokupne ove aktivnosti, jer to joj daje najveću snagu. Ponegde delovanje u ovom smislu zadržavaju još uvek za sebe specijalizovani organi, kao što su komisije za narodnu odbranu u radnim organizacijama, odnosno saveti i službe u društveno-političkim zajednicama, a da se radničkim savetima, skupštinama i društveno-političkim organizacijama ostavlja samo mogućnost za načelna raspravljanja i izjašnjavanje. Očigledno je da se i ovde radi o starim navikama i nerazumevanju suštine sistema koji izgrađujemo, koji treba da se zasniva na samoupravljanju i širokom učešću ljudi.

U tom sklopu postavlja se i problem daljeg razvoja društvene kontrole i njenog punog integrisanja u celinu samoupravnih odnosa.

Društvena kontrola ima u sebi izrazito klasni i duboko demokratski smisao, i snažan je oslonac odbrane i bezbednosti ako funkcioniše dobro (nije dovoljno samo postaviti odgovarajuće organe, materijalno i organizaciono ih osposobiti za rad i normativno utvrditi njihove zadatke). Društvena kontrola treba da zaista bude društvena, da je svaki radni čovek i građanin oseća kao svoju i da se svestrano angažuje na njenom ostvarivanju. Zato svaki samoupravljač treba da se aktivno uključuje u rad društvene kontrole, sa zapažanjima, zahtevima, pitanjima, traženjima objašnjenja i odgovora. Samo tako postavljena društvena kontrola može se uklopiti u samoupravni sistem i doprineti jačanju društvene sigurnosti i bezbednosti zemlje.

Posebnu pažnju zaslužuje dalje jačanje aktivnosti mesnih zajednica u izgradnji sistema opštenarodne odbrane i samozaštite. U njima već uglavnom postoje konstituisani odgovarajući organi i usvojeni programi rada, a sve je šire učešće radnih ljudi i građana u toj aktivnosti. Naravno, slabiji su rezultati u onim mesnim zajednicama koje inače zaostaju u izgradnji samoupravnih odnosa; pre svega, usled nedovoljne uključenosti radnika u odlučivanje o delu dohotka koji se izdvaja za opštu i društvenu potrošnju.

Povezivanje osnovnih organizacija udruženog rada i mesnih zajednica u pogledu odlučivanja o društvenom dohotku od bitnog je značaja za uspešno izvršavanje zadataka i u ovoj oblasti. Treba se osloniti na sve bogatstvo oblika i delovanja koje danas stoji na raspolaganju radnom čoveku da iz baze utiče na sve javne poslove, pa i na ostvarivanje sistema opštenarodne odbrane i samozaštite.

U pogledu opšteg informisanja o stručnim i vojnopoličkim pitanjima opštenarodne odbrane i samozaštite, čine se u poslednje vreme intenzivni naponi, tako da razne publikacije iz ove oblasti u velikim tiražima stižu do radnih ljudi i građana a poboljšavaju se i usmene informacije. Te osnovne informacije treba da dopru do svakog građanina, da budu kvalitetne, da svako bude sa najvažnijim pitanjima iz ove oblasti upoznat na isti način kao što se upoznaje sa Ustavom i Zakonom o udruženom radu.

Posebnu pažnju treba posvetiti radnicima na privremenom radu u inostranstvu. Zajednica je obavezna da obezbedi sve što je potrebno da se oni uključe u naš odbrambeni sistem. Budući da su oni izloženi pojačanom delovanju raznih neprijateljskih službi i emigrantskih organizacija, veoma je važno da se preko sredstava informisanja, klubova i drugih oblika delovanja obezbedi da oni budu stalno u toku sa najbitnijim pitanjima opštenarodne odbrane i samozaštite, i sa celokupnom aktivnošću naše zemlje na unutrašnjem i međunarodnom planu.

Od prvorazrednog je značaja ono što se na idejno-političkom planu preduzima za dalju afirmaciju sistema opštenarodne odbrane i samozaštite. Radni ljudi i građani uvek moraju biti obavešteni o svim zbivanjima kod nas i u svetu, da bi ih mogli posmatrati u najširem idejno-političkom i klasnom kontekstu, da bi videli njihove stvarne društvene uzroke i da bi povelu široku borbu za suzbijanje negativnih pojava. Svako kršenje međunarodnih normi i ugrožavanje slobode i nezavisnosti drugih naroda mora da bude povod da se još jače mobilishemo na pozicijama politike nesvrstavanja, miro-ljubive saradnje i solidarnosti, a time i na daljem jačanju odbrambene snage naše zemlje.

Socijalistički savez odbranu i bezbednost zemlje mora da posmatra u najširem društvenom kontekstu. Zato u svojoj aktivnosti treba da razvijamo odgovoran odnos prema svim pitanjima koja se tiču sigurnosti i nezavisnosti zemlje, njene unutrašnje čvrstine, ekonomske i socijalne stabilnosti, poštovanja samoupravnih i drugih prava radnih ljudi. Upravo, potrebno je razvijati takvu političku odgovornost kod ljudi, organizacija i organa, da na svaku pojavu koja na bilo koji način krši postavke Ustava i ugrožava i povređuje samoupravljanje i integritet društvene imovine, bratstvo i jedinstvo i vlast radničke klase, gledaju kao na izvor slabljenja bezbednosti zemlje, njene unutrašnje snage i čvrstine. Ne ugrožavaju našu bezbednost samo otvorene diverzije i subverzivne delatnosti, ugrožavaju je i pojave birokratske samovolje, grubog i nepravednog odnosa prema čoveku, razne tehnokratske uzurpacije, liberalističko ponašanje prema obavezama i zadacima, neodgovornost, rasipništvo društvene imovine, parazitizam, bogaćenje na račun društva, privredni kriminal i sve drugo što je suprotno normama samoupravnog društva. U Socijalističkom savezu treba da dobiju punu podršku organi koji deluju na zaštiti samoupravnih i drugih prava radnih ljudi i na ostvarivanju zakonitosti.

Naše društvo još se ne razvija samo na sopstvenoj osnovi. Na njegovom tlu zadržali su se i ostaci starog u svesti i odnosima, što se manifestuje u raznim negativnim pojavama. Organizovane socijalističke snage, razvijajući široku političku akciju i jačajući samoupravljanje, dužne su da se stalno i uporno bore protiv takve pojave, da izgrađuju etičke norme i vrednosti, kao što su ljudska solidarnost, savestan odnos prema radu, samoupravljanje u društvenoj svojini, odgovornost prema društvu, ljudima i zadacima, nepomirljivost prema birokratizmu i samovolji. Prema svim vidovima nepoštenja, špekulacija, življenja na tuđ račun i od rada drugih, neophodno je da svuda i na svakom mestu razvijemo novu, stvaralačku

i humanu etiku. Time jačamo moralno-političko jedinstvo zemlje, njenu snagu i njenu bezbednost.

Sa stanovišta jačanja opštenarodne odbrane i društvene samozastite potrebno nam je mnogo više širokog idejno-političkog rada. Ulazimo u razdoblje sve složenijih zadataka koje mogu izvršavati samo svesni, politički izgrađeni ljudi. Tu potrebu za idejno-političkim radom osećamo na svakom koraku kada rešavamo probleme novih odnosa u udruženom radu, kada se suočavamo sa teškoćama u razvitku delegatskog sistema, kada usklađujemo razvojne planove i programe, kada odlučujemo o raspodeli dohotka, kada stavljamo bilo koje važno društveno pitanje na dnevni red. Sigurno je da će celokupni razvoj našeg društva biti utoliko brži i uspešniji ukoliko više postižemo u idejno-političkom radu.

Demokratizam socijalističkog samoupravnog sistema ogleda se ne samo u njegovim demokratskim institucijama, već i u njegovoj sposobnosti da usklađuje teoriju i praksu, izjašnjenja i ponašanja, reči i dela. Svest o potrebi stalnog prevazilaženja ovog raskoraka treba da proдре do svakog radnog čoveka, kako bi on sam postao beskompromisni borac za novu praksu, uporni neimar aktivnog političkog života. Socijalističko samoupravljanje traži svakodnevni intenzivni politički život u kome se naša ideologija i sistem za koji smo se opredelili pretvaraju u svest i praksu života miliona ljudi, u uverenje i opredeljenje svakog pojedinca.

Snaga našeg sistema je u tome što omogućava da se na tako širokoj osnovi prevazilazi protivrečnost između institucionalnog i stvarnog, i obrnuto. On gubi svoju snagu i usmerenost ako ne razvija tu mogućnost.

Socijalistički savez se već afirmiše kao širok front organizovanih socijalističkih snaga. Poslednjih godina on postaje sve snažniji i sve širi. Danas mora biti jasno da je socijalizam stvar svakog radnog čoveka. Da je svaki građanin pozvan i životno zainteresovan da ga izgrađuje i da ga razvija kao zajednicu slobodnih ljudi i naroda. Bez toga se socijalizam ne može razvijati i unapređivati. Pitanja samoupravljanja i demokratije u socijalizmu sve više danas zaokupljaju međunarodni radnički pokret, pa to čini još značajnijim napore koje činimo u našoj zemlji za širinu borbe na jedinstvenom kursu socijalističkog samoupravljanja. Socijalistički savez je pozvan da se svuda i na svakom mestu bori za takvu širinu i takvo jedinstvo. Celokupno naše političko iskustvo govori koliko je važno stalno prevazilaziti pojave uskosti, sektaštva, koje otežavaju rešavanje društvenih problema. Svaka pojava zatvaranja i sektaštva pasivizira i

demobiliziraju ljude i time ubija snagu, stvaralaštvo i širinu na kojima se upravo temelji naš društveni sistem.

Odbrana zemlje i njena unutrašnja bezbednost zahtevaju najšire akcije i najveći stepen jedinstva. I ovom prilikom podsetimo se istorijske istine na koju je drug Tito često ukazivao — *da se najteži i najsloženiji zadaci mogu izvršiti ako se sve snage naroda mobilizuju i sjedine na kursu svog najprogresivnijeg dijela, radničke klase i njene avangarde.* Iskustva iz naše narodnooslobodilačke borbe i revolucije, kao i celokupne posleratne izgradnje, rečito o tome govore.